

alene og i mange Tilfælde slet ikke ere begrundede i Mangel paa Kundskab hos Arbejderne om, at Arbejde kan opnaas, eller paa den anden Side i Mangel paa Kundskab hos Arbejdsgiverne om, at Arbejdskraft kan opnaas, men de begrundes i Virkeligheden i den Omstændighed, at hverken Arbejder eller Arbejdsgiver ønsker at træde i Samvirksomhed paa Grund af Uenighed om Arbejdsbetingelserne. Her er man ved Kærnepunktet i den foreliggende Sag, thi under de fleste Forhold maa man vel gaa ud fra, at navnlig i et saa lille Samfund som det danske, og med de Oplysnings- og Meddelelsesmidler, vi nu have til vor Raadighed, vil den væsentligste eller en ret væsentlig Del af Arbejdsløsheden i Virkeligheden ikke skyldes Mangel paa Kundskab om, at Arbejde under visse Betingelser kan opnaas, men den vil i Virkeligheden være begrundet i, at man fra den Side, hvor man kun har sin Arbejdskraft at tilbyde, ikke ønsker at optage Arbejdet paa de givne Vilkaar og Betingelser.

Vi have i Øjeblikket forskellige Institutioner, der ikke alene tilsigte at bringe Arbejdere og Arbejdsgiver til fornøden Kundskab om, at det Savn, som hver Part for sig føler, kan afhjælpes, men som ogsaa til Dels søge saa vidt muligt virkelig at afhjælpe det. Vi have for det første den mere faglige Arbejdsanvisning, der foregaar gennem de rent faglige Institutioner; og som, saa vidt man kan skønne af de Oplysninger, der foreligge om dette Forhold, nærmest beskæftiger sig med Arbejdsansanvisning for faglærte Arbejdere. Desuden have vi Fæstekontorerne, der ogsaa ere en Form, under hvilken man søger at bringe Arbejdere og Arbejdsgivere i Samarbejde med hinanden. Endelig have vi de saakaldte Folkemarkeder, en Form for Arbejdsanvisning, som jeg i og for sig anser for at være noget forældet og ogsaa noget utiltalende, skønt man paa den anden Side kan have en vis Formodning om, at selve det personlige Indtryk, som Arbejder og Arbejdsgiver ved saadanne Folkemarkeder faa af hinanden, ogsaa kan have en vis Betydning baade med Hensyn til, om et Samarbejde kan opnaas, og med Hensyn til Betingelserne og Grundlaget for Samarbejdet.

Disse forskellige Institutioner, der altsaa hidtil have beskæftiget sig og fremdeles agte at beskæftige sig med det overordentlig vigtige Spørgsmaal om den bedst mulige Udnyttelse af Samfundets Arbejdskraft, søger man nu fra Samfun-

dets Side at supplere med en offentlig Arbejdsanvisning. Som rimeligt og naturligt er, har man fra Indenrigsministeriets Side henvendt sig paa Forhaand til forskellige Korporationer, som kunde tænkes at have en begrundet Mening om det heromhandlede Forhold. Idet Ministeriet til disse Korporationer har fremsendt et Grunddrift af det Lovforslag, som man fra Ministeriets Side var i Færd med at udarbejde, har man samtidig udbedt sig disse Korporationers Mening og Erklæring om det foreliggende Forhold. Denne Forespørgsel fra Ministeriets Side skønnes at være foregaaet i ret betydeligt Omfang, thi der foreligger i de Bilag, der ledsage Lovforslaget, Svar fra ikke mindre end 14 saadanne Korporationer. Svarene ere i øvrigt ret uensartede, og det maa selvfølgelig være begrundet i den Omstændighed, at man fra disse Korporationers Side har indhøstet ret forskelligartede Erfaringer paa det omhandlede Omraade. I al Korthed kan man sige, at Korporationerne fra Landbrugets Omraade gennemgaaende stille sig ret køligt til Lovforslaget, for ikke at sige tvivlende baade overfor Lovforslagets Nødvendighed og overfor det Resultat, der tænkes opnaaet gennem en saadan Arbejdsanvisning ved offentlig Foranstaltning. Vende vi os derimod til de Korporationer, der angaa Handel, Haandværk og Industri, synes Følelserne og Stemningerne gennemgaaende at være mere prægede af Velvillie overfor det foreliggende Lovforslag, og det er ganske sikkert ud fra den meget rigtige Opfattelse, at det nærmest er der, man mærker, at Skoen i Øjeblikket trykker.

Det er i øvrigt ogsaa interessant at lægge Mærke til, at det, som er det springende Punkt, Kardinalpunktet, i hele Spørgsmaalet om Arbejdsanvisning, og som Lovforslaget stiller sig ganske neutralt overfor, har man netop fra disse Institutioners Side paa Industriens Omraade ogsaa haft det mest aabne Øje for, og de have da for Resten, om end mere i Forbigaaende, udtalt sig derom. Det, jeg her ved sigter til, er den Kendsgerning, at Spørgsmaalet om den bedst mulige Udnyttelse af Samfundets Arbejdskraft og derigennem den bedst forøgede Produktion af Samfundets økonomiske Værdier jo ikke er udtømt, naar man har givet Arbejderne og Arbejdsgiverne Anvisning paa, hvor de Savn, som vedkommende Part føler, kunne afhjælpes; men Spørgsmaalet kan først siges at være tilstrækkelig udtømt, naar man samtidig kan an-